

Arrest

nr. 160 572 van 21 januari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 maart 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 juli 2013 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AMDOUNI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 december 2009 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 31 oktober 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 97 238 van 14 februari 2013 opnieuw de vluchtelingen- subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 25 februari 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 8 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing is ingetrokken op 22 maart 2013. Op 25 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw een beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 14 oktober 2009 dient verzoeker wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 27 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 14 oktober 2009 ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 27 juni 2013. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.10.2009 werd ingediend en op datum van 30.10.2009 en 21.09.2010 werd aangevuld door:

*H., R. (R.R: ...)
nationaliteit: Marokko
geboren te Biougra op (...)1984
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor ondertekend op 05.10.2009 en 21.10.2009 met SCS Al Fajre. In onze aangetekende brief aan betrokkene van 07.06.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een brief van het Brussels Hoofdstedelijk van 01.08.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Verder verklaart betrokkene dat zijn familieleden rechtmatig in België verblijven, namelijk zijn broer reeds meer dan 15 jaar, zijn oudste zus reeds meer dan 25 jaar, zijn jongste zus reeds meer dan 7 jaar en ook zijn moeder verblijft op legale wijze in België. Hoewel betrokkene de verwantschapsband bewijst; toont hij niet aan waarom dit gegeven een grond voor regularisatie zou zijn. Het feit dat familieleden verblijfsrecht kennen in België vormt op zich geen grond voor regularisatie. Ook ooms, tantes en neven zouden in België verblijven, maar betrokkene legt geen bewijzen van verwantschap voor en toont evenmin aan waarom dit een grond voor regularisatie zou vormen.

Betrokkene legt verder een verklaring voor van mevrouw AD, die stelt dat zij zijn vriendin is. Echter om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft, die hij staaft met een arbeidsovereenkomst, inschrijvingsattesten en deelcertificaten lessen Nederlands, een attest Maatschappelijk Oriëntatie voor Franstaligen, betalingsbewijzen voor fitness lessen, een lidkaart van het cultureel centrum De Centrale, verklaringen van vrienden en kennissen, dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens de voorgelegde documenten en de verklaring van betrokkene zou hij sedert 2003 in België zijn, zonder dat hij geprobeerd heeft om een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van de aanvraag die werd ingediend op basis van artikel 9bis en dit 6 jaar na zijn binnenkomst. Aldus heeft verzoeker gedurende 6 jaar illegaal in België verbleven. Betrokkene diende zich te schikken naar de Belgische wetgeving en heeft nagelaten zijn verblijf in België kenbaar te maken aan de bevoegde autoriteiten. Hieruit volgt dat hij zichzelf doelbewust in een illegale en precaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven zodat hij zelf aan de oorsprong ligt van de schade waarop hij zich beroept. De lokale verankering van betrokkene kan dan ook om bovenstaande redenen niet weerhouden worden. (RW, arrestnr. 91 304, 09.11.2012)."

Op 27 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 27 juni 2013. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van LM, Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

H., R. geboren te Biogra op (...)1984, nationaliteit Marokko

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum."

2. Over de ontvankelijkheid

In zoverre verzoeker onderhavig beroep richt tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 maart 2013, wijst de Raad ambtshalve op wat volgt.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, moet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting bevatten "*van de feiten en de middelen*". Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat de middelen van verzoeker geheel zijn gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Op geen enkele wijze worden de ingeroepen schendingen betrokken op de tweede bestreden beslissing. Tevens ontbreekt een uiteenzetting van de wijze waarop een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing die is gegrond op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis.

De Raad stelt vast dat het beroep – bij gebreke van een middel – onontvankelijk is in de mate dat het is gericht tegen het op 27 juni 2013 aan de verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Het beroep is enkel ontvankelijk ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 27 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, hierna "de bestreden beslissing".

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsverplichting van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Aan de motiveringsplicht is in casu niet voldaan.

De motivering is niet alleen partijdig, maar de beslissing houdt ook geen rekening met de elementen in het voordeel van verzoeker.

- In eerste instantie merkt verweerster op dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 niet meer n toepassing zijn.

Nochtans heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

De redenering van verweerster gaat dus niet op.

De Raad oordeelde ook al zo in gelijkaardige zaken :

"Verwerende partij heeft een ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van een aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend werd op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet maar kan zomaar niet de eigen gedragslijn die in dat verband uitgevaardigd werd, namelijk de instructie van 19 juli 2009, opzij schuiven."

Arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 68.854 van 20-10-2011

Bovendien is het zo dat verzoeker reeds 10 jaar, hetzij veel langer dan de vereiste termijn van 5 jaar, ononderbroken in België verblijft. De verblijfsperiode van 5 jaar wordt trouwens in bevestigd door de verwerende partij, (stuk 2) Verzoeker stelt dan ook dat hij aan alle voorwaarden voor de machtiging op basis van criterium 2.8A voldoet.

Hetzelfde geldt voor het criterium 2.8B. Verzoeker legde een arbeidscontract met A.F. SCS van 5-10-2009 neer, welke alle nodige details vermeld, (stuk 18) De verwerende partij verwijst naar het feit dat verzoeker nog geen arbeidskaart B kon voorleggen, doch dit is geen werkelijke voorwaarde volgens de instructie. De verwerende partij mag niet zomaar naar goedgevoelden voorwaarden toevoegen.

Uiteindelijk is het doel bereikt nu de werkbereidheid van verzoeker en de mogelijkheid om te werken aangetoond worden : verzoeker kan beginnen werken van zodra hij hier de toelating voor krijgt: zo kreeg hij nog een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur bij hetzelfde bedrijf A. F. SCS op 21-10-2009 en van A. SPRL op 13-07-2011. (stukken 18-19)

Voor het overige meent verzoeker dat het niet ernstig is dat de verwerende partij zich slechts beroept op de vernietigde instructies van 19-07-2009 wanneer het haar goed uitkomt. Het betreffen louter instructies en ze zijn ook volgens haar eigen zeggen vernietigd.

Verzoeker verwijst overigens naar de volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Door het uitvaardigen van de instructie van 19 juli 2009 heeft verwerende partij niets anders gedaan dan kenbaar te maken door welke criteria zij zich in het algemeen zal laten leiden bij het beoordelen van de gegrondheid van de aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt ten andere op dat de instructie van 19 juli 2009 op een niet-exhaustieve wijze bepaalde specifieke situaties opsomt die aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt uit de volgende zinsnede : "Deze opsomming neemt de discretionaire macht die de Minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties. Een bijzondere aandacht zal hierbij uitgaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep." Door aldus te handelen wijkt verweerder niet af van het gestelde in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet of installeert hij geen afwijkend regime, doch maakt hij de invulling die hij in het algemeen geeft aan de hem door dit artikel toegekende discretionaire bevoegdheid bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging slechts publiek en laat hij de mogelijkheid open voor de toekenning van een machtiging tot verblijf aan vreemdelingen die zich bevinden in andere prangende humanitaire situaties dan deze die in de instructie opgesomd worden."

Arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 68.854 van 20-10-2011

Zeker niet nu verzoeker heel wat stukken produceert, waaruit blijkt dat alle andere voorwaarden vervuld zijn, hetgeen trouwens bevestigd wordt door verweerster zelf.

- In tweede instantie kan de duurzame lokale verankering van verzoeker, gelet op alle voorhanden zijnde stukken, niet genegeerd worden, doch deze wordt door de verwerende partij dan weer aan de houding van verzoeker toegeschreven.

Verzoeker betwist dat hij zich genesteld zou hebben in zijn illegale status, integendeel. Hij heeft wel degelijk steeds stappen ondernomen om een legale status te verkrijgen. Hiervoor verwijst hij bijvoorbeeld naar het feit dat hij een arbeidskaart aanvraagde.

De verwerende partij spreekt zichzelf trouwens tegen nu zij reeds eerder, namelijk per schrijven van 7-06-2011 stelde vastgesteld te hebben dat verzoeker sinds 31-03-2007 ononderbroken in België verbleef en het bewijs leverde van een duurzame verankering in België, (stuk 2)

In de geannuleerde beslissing van 7-10-2011 werd nogmaals bevestigd dat er een duurzame lokale verankering is:

"Hoe goed de duurzame lokale verankering ook moge zijn (betrokkene zou sinds juli 2003 ononderbroken in België verblijven, zou geïntegreerd zijn, heeft Nederlandse lessen gevolgd, zou perfect Nederlands en Frans spreken, is werkbereid, heeft een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd, zou familie hebben in België, zou massa's vrienden gemaakt hebben, is lid van een fitnessclub, legt een lidkaart van 'De Centrale', een oude studentenkaart, een arbeidscontract en getuigenverklaringen voor), dit doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de vernietigde instructies van 19.07.2009. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden." (stuk 3)

De verwerende partij vergat hierbij nog te vermelden dat verzoeker als vrijwilliger fungeert voor de integratiedienst te Gent en dat zijn werkbereidheid gestaafd wordt door diverse stukken. Verder is hij ook lid van een voetbalclub.

In ieder geval erkende de verwerende partij reeds meermaals dat verzoeker een duurzame lokale verankering kent, doch thans tracht zij hier onterecht op terug te komen en weigert zij in ieder geval hier de juiste gevolgen aan te koppelen.

- In derde instantie weigert verweerster rekening te houden met het feit dat verzoeker in België omringd is door al zijn familie, welke bijna allen de Belgische nationaliteit bezitten, minstens hier legaal verblijven, sommigen al bijna 30 jaar lang.

Verzoeker heeft 2 zussen en 1 broer, welke allen in België wonen. Hetzelfde geldt voor zijn moeder en zijn tante :

- Zijn zus Z. H. woont reeds 29 jaar in België met haar gezin en heeft de Belgische nationaliteit (stuk 13)

- Zijn broer A. H. woont reeds meer dan 19 jaar in België met zijn gezin en heeft de Belgische nationaliteit (stuk 14)

- Zijn zus R. H. woont reeds 11 jaar legaal in België (stuk 15)

- Zijn moeder A. O. woont eveneens in België als moeder van een Belgisch onderdaan (stuk 10)

- Zijn tante A. H. en zijn neven en nichten wonen eveneens legaal in België (stuk 11)

Dat een beslissing nochtans dient te stoelen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. (MAST A., e.a., "Overzicht van het Belgische administratief recht Kluwer, Brussel, 2002, M. 54-55)

Dit is in deze niet gebeurd, nu de bestreden beslissing weigert hier rekening mee te houden, zogenaamd omdat er geen band van verwantschap zou voorliggen wat de ooms, tantes en neven betreft en omdat niet aangetoond zou worden waarom dit een grond voor regularisatie zou vormen.

Niettegenstaande verzoeker meent dat hij bij zijn verzoek wel degelijk alle nodige stukken bijvoegde, legt hij op heden ook nog eens alle geboorteaktes en verklaringen voor, waardoor de band van verwantschap niet langer genegeerd kan worden, (stukken 12 tot 15)

Verzoeker meent dat het volstaat dat hij de familiebanden tussen zichzelf, zijn moeder en al zijn broers en zussen aantoot. De verwerende partij kan toch bezwaarlijk verwachten dat hij zijn ganse familiestamboom aantoot, zo ook ten opzichte ooms, tantes en neven. Een en ander kan trouwens afgeleid worden uit de verklaringen en kopies van de identiteitskaarten van de betrokkenen.

De bestreden beslissing had daarentegen rekening moeten houden met het bestaan, de aard en de hechtheid van de familiebanden en de relaties van verzoeker. Deze belangen hadden minstens afgewogen moeten worden in de bestreden beslissing, doch dit werd niet gedaan.

Uiteraard zijn deze familiebanden van belang in het kader van de regularisatie nu deze een onderdeel vormen van zijn duurzame lokale verankering in België. Zoals reeds gezegd wonen sommige familieleden van verzoeker al bijna 30 jaar in België. Allen hebben zij hier hun leven uitgebouwd en zich geïntegreerd. Geen van de dichte familieleden van verzoeker woont nog in Marokko, noch zijn zij

zinnens ooit terug te keren. Verzoeker heeft dus ook geen banden meer in Marokko. Al zijn familiale belangen liggen hier in België.

- In vierde instantie blijft verweerster stilzwijgend over de door verzoeker aangehaalde humanitaire situatie.

Verzoeker toont dit nochtans aan in het inleidend verzoek, dat als volgt luidde :

"Zoals reeds uit het voorgaande blijkt verblijft de aanvrager reeds meer dan 6 jaar in België.

Hij wordt door iedereen zeer positief omschreven en heeft zich perfect geïntegreerd. Hij spreekt perfect de twee landstalen.

Zijn volledige familie dw.z. zijn moeder en zijn broer en 2 zussen en hun gezin, evenals ooms, tantes en neven wonen in België."

Hiermee wordt alleszins aangetoond dat verzoeker zich in een specifieke humanitaire situatie bevindt, nu zijn gehele familie reeds langdurig in België woont en zich hier gevestigd heeft. Voor zover men hem zou wegrukken van al zijn familie en zijn vriendin en hem terug zou sturen naar een land waar hij niets of niemand meer heeft zou dit onmenselijk zijn.

Op basis van alle bovenvermelde vaststellingen had verweerster dan ook dienen te besluiten tot een toekenning van een machtiging tot verblijf op basis van art. 9 bis.

Als een onderzoek uitgevoerd wordt, moet ook al het nodige gedaan worden en met de nodige zorgvuldigheid te werk gegaan worden opdat objectief geoordeeld wordt over de verblijfssituatie van verzoeker. Hierbij dienen alle elementen in rekening gebracht te worden en in de beslissing gemotiveerd te worden opdat verzoeker zich hiertegen zou kunnen verweren.

De motiveringsplicht heeft immers tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze neemt.

In de beslissing dienen de juridische en feitelijke overwegingen op correcte wijze opgenomen te worden en kan de verwerende partij niet zomaar 'naar goeddunken' kiezen met welke elementen zij wel, en met welke elementen zij geen rekening wenst te houden. Hiervoor doelt verzoeker bijvoorbeeld op het feit dat gans zijn familie hier woont, maar dat de verwerende partij hier geen rekening mee wenst te houden, niettegenstaande de voorliggende stukken.

In casu is de feitelijke situatie waarop de beslissing is gebaseerd dus niet juist.

Om al deze redenen is de motivering onjuist en bijgevolg niet afdoende."

3.2 In de nota met opmerkingen repliceert verwerende partij het volgende:

"In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van:

De motiveringsplicht van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat rekening dient te worden gehouden met

- de criteria van de vernietigde Instructie*
- de duurzame lokale verankering*
- de aanwezigheid van familie (zussen en broer) en zijn vriendin*
- de aangehaalde humanitaire situatie.*

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, bepalingen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van de verzoekende partij haar inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. Hv.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- de verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*
- wanneer de verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.*

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende: Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor ondertekend op 05.10.2009 en 21.10.2009 met SCS A.F.. In onze aangetekende brief aan betrokkene van 07.06.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een brief van het Brussels Hoofdstedelijk van 01.08.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden. Verder verklaart betrokkene dat zijn familieleden rechtmatig in België verblijven, namelijk zijn broer reeds meer dan 15 jaar, zijn oudste zus reeds meer dan 25 jaar, zijn jongste zus reeds meer dan 7 jaar en ook zijn moeder verblijft op legale wijze in België. Hoewel betrokkene de verwantschapsband bewijst; toont hij niet aan waarom dit gegeven een grond voor regularisatie zou zijn. Het feit dat familieleden verblijfsrecht kennen in België vormt op zich geen grond voor regularisatie. Ook ooms, tantes en neven zouden in België verblijven, maar betrokkene legt geen bewijzen van verwantschap voor en toont evenmin aan waarom dit een grond voor regularisatie zou vormen.

Betrokkene legt verder een verklaring voor van mevrouw A. D., die stelt dat zij zijn vriendin is. Echter om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40ter van de wet van 15.12.1980,

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft, die hij staaft met een arbeidsovereenkomst, inschrijvingsattesten en deelcertificaten lessen Nederlands, een attest Maatschappelijk Oriëntatie voor Franstaligen, betalingsbewijzen voor fitness lessen, een lidkaart van het cultureel centrum De Centrale, verklaringen van vrienden en kennissen, dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens de voorgelegde documenten en de verklaring van betrokkene zou hij sedert 2003 in België zijn, zonder dal hij geprobeerd heeft om een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van de aanvraag die werd ingediend op basis van artikel 9bis en dit 6 jaar na zijn binnenkomst. Aldus heeft verzoeker gedurende 6 jaar illegaal in België verbleven. Betrokkene diende zich te schikken naar de Belgische wetgeving en heeft nagelaten zijn verblijf in België kenbaar te maken aan de bevoegde autoriteiten. Hieruit volgt dat hij zichzelf doelbewust in een illegale en preciaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven zodat hij zelf aan de oorsprong ligt van de schade waarop hij zich beroept. De lokale verankering van betrokkene kan dan ook om bovenstaande reden niet weerhouden worden. (RW, arrestnr. 91304,09.11.2012).

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft geoordeeld dat verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde, kan uiteraard niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ter ondersteuning formuleert de verzoekende partij kritiek op het feit dat de Instructie d.d. 19 juli 2009 niet werd toegepast, minstens dat niet werd gemotiveerd waarom niet.

De Raad van State oordeelde dat het toepassen van de criteria uit de vernietigde instructie indruist tegen de discretionaire bevoegdheid:

"Anders dan in het bestreden arrest wordt geoordeeld gaat het daarbij niet meer om de uitoefening van de discretionaire bevoegdheid. Uit het bovenstaande citaat van de beslissing van 26 augustus 2010 blijkt immers dat de aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend ongegrond is verklaard omdat niet aan de voorwaarde van de verblijfsduur uit de (vernietigde) instructie is voldaan. Die voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt en die dus in strijd is met de in het bestreden arrest voorgehouden discretionaire bevoegdheid. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake verblijfsduur. zodat de staatssecretaris op die manier zelf een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd."

Het kan volgens de Raad van State niet anders worden geïnterpreteerd als dat de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis op basis van de in de vernietigde instructie opgesomde criteria indruist tegen de discretionaire bevoegdheid, gezien artikel 9bis Vreemdelingenwet geen voorwaarden ten gronde bevat en die aldus niet door de staatssecretaris aan de wet kunnen worden toegevoegd.

Elke beoordeling op grond van de vernietigde instructies zou aldus een beoordeling uitmaken op basis van voorwaarden die niet in de wet terug te vinden zijn.

Derhalve heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie geheel terecht geoordeeld dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn.

De verzoekende partij gaat bij haar kritiek kennelijk voorbij aan het feit dat het de gemachtigde niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing. Dergelijke redenering maakt een schending van het legaliteitsbeginsel en van art. 9bis Vreemdelingenwet uit.

De verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat geen rekening werd gehouden met de lokale verankering, nu in de bestreden beslissing uitdrukkelijk het volgende wordt gemotiveerd :

"Wat de lokale verankering van betrokkene betreft, die hij staaft met een arbeidsovereenkomst, inschrijvingsattesten en deelcertificaten lessen Nederlands, een attest Maatschappelijk Oriëntatie voor Franstaligen, betalingsbewijzen voor fitness lessen, een lidkaart van het cultureel centrum De Centrale, verklaringen van vrienden en kennissen, dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens de voorgelegde documenten en de verklaring van betrokkene zou hij sedert 2003 in België zijn, zonder dal hij geprobeerd heeft om een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van de aanvraag die werd ingediend op basis van artikel 9bis en dit 6 jaar na zijn binnenkomst. Aldus heeft verzoeker gedurende 6 jaar illegaal in België verbleven. Betrokkene diende zich te schikken naar de Belgische wetgeving en heeft nagelaten zijn verblijf in België kenbaar te maken aan de bevoegde autoriteiten. Hieruit volgt dat hij zichzelf doelbewust in een illegale en preciaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven zodat hij zelf aan de oorsprong ligt van de schade waarop hij zich beroept. De lokale verankering van betrokkene kan dan ook om bovenstaande reden niet weerhouden worden. (RW, arrestnr. 91304,09.11.2012)."

Ook werd rekening gehouden met de aanwezigheid van familie op het grondgebied. Er wordt terecht gesteld dat de verzoekende partij de verwantschapsband niet bewijst en dat het louter feit dat familieleden op het grondgebied verblijven, uiteraard geen grond voor regularisatie vormt.

In zoverre de verzoekende partij thans voor het eerst verwijst naar geboorteaktes en verklaringen, merkt de verwerende partij op dat de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie hiermee geen rekening kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, RACE. 1994, z.p.).

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v. V. nr. 509, 29juni 2007).

De bestreden beslissing gaat uitvoerig in op alle door de verzoekende partij aangehaalde elementen, zowel de lokale verankering, de integratie alsook de aanwezigheid van familieleden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag de door de verzoekende partij gevraagde feitelijke herbeoordeling niet maken.

De verzoekende partij haar eerste middel kan bijgevolg niet worden aangenomen."

3.3 Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en wordt vastgesteld dat de door verzoeker ingeroepen elementen niet volstaan om een regularisatie toe te kennen. Hierbij wordt uitvoering ingegaan op de

verschillende door verzoeker aangehaalde elementen en telkens *in concreto* toegelicht waarom deze elementen niet voldoende zijn.

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker het motief in verband met de arbeidskaart betwist, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beoordeeld. *In casu* wordt dan de materiële motiveringsplicht onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Enerzijds omdat uit de brief van het Vlaams Gewest van 1 augustus 2011 blijkt dat de aanvraag voor de afgifte van een arbeidskaart B geweigerd werd. Anderzijds heeft de verwerende partij ook onderzocht of de lokale verankering en de aanwezigheid van familieleden van verzoeker een grond tot regularisatie kan vormen.

In casu betwist verzoeker niet dat hij geen arbeidskaart B heeft verkregen. Hij meent echter dat hij voldoende heeft aangetoond werkbereid te zijn door arbeidsovereenkomsten voor te leggen. Hij betoogt dat verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan de instructie door te eisen dat hij tevens een arbeidskaart kan voorleggen.

Vooreerst merkt de Raad op dat verwerende partij de instructie van 19 juli 2009 niet toepast aangezien deze vernietigd is door de Raad van State en in de bestreden beslissing wordt door de verwerende partij tevens bevestigd dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn. Verwerende partij heeft toepassing gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

In dit verband wijst de Raad erop dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bepaalt op grond waarvan een verblijfsmachtiging moet worden toegekend of geweigerd. Verzoeker betoogt aldus dat de verwerende partij, door te oordelen dat de werkbereidheid niet is aangetoond nu hij geen arbeidskaart kan voorleggen, de gemachtigde een voorwaarde toevoegt aan de wet en aldus artikel 9bis van de vreemdelingenwet miskent.

In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat verzoeker twee arbeidscontracten heeft voorgelegd. De verwerende partij kan deze werkbereidheid echter niet als een grond voor regularisatie aanvaarden omdat hij geen arbeidskaart B kan voorleggen;

De Raad stelt evenwel vast dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren. Door *in casu* de werkbereidheid niet te betwisten doch te oordelen en te motiveren dat dit element onvoldoende is om een verblijfsmachtiging toe te kennen omdat verzoeker geen arbeidskaart B kon voorleggen, schendt de verwerende partij artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Immers kan nergens in artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden gelezen dat een vreemdeling die een aanvraag op grond van deze wetsbepaling indient, een arbeidskaart B dient voor te leggen om zijn werkbereidheid aan te tonen opdat dit element een grond voor regularisatie kan vormen. Er anders over oordelen zou erop neerkomen dat de Raad toelaat dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, wat hij niet vermag te doen.

In de nota met opmerkingen wordt dienaangaande niet gerepliceerd.

De Raad betwist niet dat de gemachtigde bij de beoordeling van de aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid. Evenmin betwist de Raad dat er geen enkele wettelijke verplichting is om een vreemdeling te regulariseren indien deze zijn werkbereidheid kan aantonen. De gemachtigde kan zich er evenwel ook niet op redelijke wijze van afmaken door *in casu* de werkbereidheid niet als grond voor een regularisatie te aanvaarden omdat verzoeker geen arbeidskaart B heeft voorgelegd. De materiële motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel en/of van de overige middelen geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing worden zij niet besproken (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN